

Marie a Daniel

Ginevra

Dívku dnes k oltáři vedou,
navzdory přáním a snům
nešťastná Marie, teď pláče sůl,
duši má hladovou jak prázdný stůl.

Namísto věčného ano
před Bohem ne vypoví,
rozpoutá bouři, nad větší není,
bledá tvář ženicha se v rudou mění.

Utíká před slovy pomsty
a výkřiky z krkavčích úst,
silná bez pokory opouští chrám,
své srdce neprodá za drahokam.

Volná běží za svou touhou,
kterou je biskup Daniel.
Vítal ji objetím, hlas se mu chvěl,
co ve snách vídával, v náručí měl.

Svatý rád pro lásku ztratil,
vysokou zaplatil daň.
Marně se vyhýbal ponížení,
závist a pomluvy duše plení.

Zlá pomsta zahnala štěstí,
když Daniel těžce ochořel.
Z jednání inkvizic rozsudek zněl,
vinna je Marie, ať shoří na popel.

Tamboři do bubnů bijou,
duní z nich křivda a žal.
Hanebné intriky, klam, bezpráví
jak zlý vlk jehňátko vše zadává.

Na hranici, kam pravda nesmí,
ztrápený stoupá Daniel.
Vedle své Marie zas pyšně stál,
pevně ji přitiskl a oheň vzplál.